— W drugim zarzucie odwołania podniesione jest naruszenie art. 87 ust. 1 WE i orzecznictwa sądów wspólnotowych w przedmiocie ciężaru dowodu w odniesieniu do zakwalifikowania przez Komisję spornego środka jako pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 oraz brak w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności Sąd błędnie przyjął, że nie jest obowiązkiem Komisji, lecz Republiki Włoskiej i stron trzecich, wykazanie, że nie zostały spełnione kryteria art. 87 ust. 1 WE w przypadku określonych kategorii przedsiębiorstw lub obszarów działalności objętych ulgami, w wyniku czego doszedł do wniosku, że sporna decyzja ani nie narusza art. 87 ust. 1 WE, ani zasady równego traktowania, jak też nie jest sprzeczna i nie jest dotknięta brakiem w uzasadnieniu. Sąd nie rozpatrzył również przytoczonego przez wnoszącą odwołanie w skardze zarzutu naruszenia art. 87 ust. 1 WE w odniesieniu do zakazu dyskryminacji i oczywistej sprzeczności uzasadnienia w odniesieniu do oceny wyjątku na podstawie art. 86 ust. 2 WE.

— W trzecim zarzucie podniesione jest wypaczenie okoliczności faktycznych i dowodów oraz naruszenie prawa, jeżeli chodzi o spełnienie wymogów proceduralnych przez Komisję i o zasadę bezstronnej oceny, którą zobowiązana jest przestrzegać Komisja. Z dokumentów przedłożonych w pierwszej instancji wynika bowiem, że Sąd wypaczył okoliczności podane do jego wiadomości i przedłożone mu dowody i dopuścił się poważnego naruszenia prawa w ten sposób, że nie stwierdził, iż Komisja nie wypełniła swoich obowiązków proceduralnych oraz obowiązków starannej, dokładnej i niedyskryminującej oceny w ramach wykonywania uprawnień wynikających z art. 87 WE i art. 88 WE.

— Czwarty zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa oraz niewystarczającego i sprzecznego uzasadnienia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oceniony jest w nim brak w uzasadnieniu spornej decyzji, jeżeli chodzi o znaczenie prawne pism Komisji z dnia 29 sierpnia i 29 października 2001 r. w związku z oceną wymogów oddziaływania na konkurencję i wymianę handlową ulg będących przedmiotem sporu. Stanowisko Sądu w świetle przepisów ustanawiających przewidziany w traktacie system kontroli pomocy państwa jest błędne i niewystarczająco uzasadnione w zakresie, w jakim Sąd i) doszedł do wniosku, że uzasadnienie spornej decyzji jest wystarczające, by umożliwić władzom włoskim określenie przedsiębiorstw, które są zobowiązane do zwrotu otrzymanej pomocy na podstawie spornej decyzji, oraz ii) zaniżył znaczenie prawne danych i danych uzupełniających udzielonych władzom włoskim przez Komisję w pismach z dnia 29 sierpnia i 29 października 2002 r., kwalifikując je jako działania, które zostały podjęte w ramach lojalnej współpracy między Komisją a władzami krajowymi.

([1]) Decyzja Komisji 2000/394/WE z dnia 25 listopada 1999 r. w sprawie środków przyjętych przez Włochy na mocy ustaw nr 30/1997 i 206/1995 w formie obniżenia wysokości składek na zabezpieczenie społeczne na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii (Dz.U. 2000, L 150, s. 50)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 2 marca 2009 r. — Graphic Procédé przeciwko Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

(Sprawa C-88/09)

(2009/C 113/44)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Conseil d'État

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Graphic Procédé

Strona pozwana: Ministère du budget, des comptes publics et de la fonction publique

Pytanie prejudycjalne

Jakie są kryteria służące określeniu, czy reprografia stanowi dostawę towarów, czy świadczenie usług [w rozumieniu szóstej dyrektywy Rady 77/388/CEE z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku] ([1])?

([1]) Dz.U. 145, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2009 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-89/09)

(2009/C 113/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Rozet i E. Traversa, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika francuska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że ograniczając do jednej czwartej udziały — a zatem prawo głosu — które mogą być posiadane przez osoby nie będące biologami w Société d'Exercice Libéral à Responsabilité Limitée prowadzącej laboratoria analiz biologii medycznej, i zakazując posiadania udziałów w więcej niż dwóch spółkach utworzonych w celu wspólnego prowadzenia jednego lub więcej laboratoriów analiz biologii medycznej, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 43 WE;

— obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.